

ელენე ბლავატსკაია

თეოსოფიის გასაღები

რომელიც კითხვა-პასუხის ფორმით წარმოადგენს
ეთიკის, მეცნიერებისა და ფილოსოფიის
საკითხების ნათელ განმარტებას
რის შესასწავლადაც ჩამოყალიბდა
თეოსოფიური საზოგადოება

გამომცემლობა „აქტი“

თბილისი / 2024

„თეოსოფიის გასაღები“ თეოსოფიის პრინციპებისა და კონცეფციების შესავალია, რომელიც ისეთ განსხვავებულ საკითხებს განმარტავს, როგორებიცაა: რეალობის ბუნება, ცხოვრების მიზანი, კარმა, რეინკარნაცია, სამყაროს სტრუქტურა და კაცობრიობის სპირიტუალური ევოლუცია. წიგნში ის ცენტრალური იდეებია გადმოცემული, რომლებიც თანამედროვე თეოსოფიურ მოძრაობასა და „თეოსოფიურ საზოგადოებას“ უდევს საფუძვლად.

ნაშრომმა გავლენა იქონია XIX საუკუნის ბოლოსა და XX საუკუნის დასაწყისის ეზოტერიული და მისტიკური აზროვნების განვითარებაზე, ხოლო „თეოსოფიური საზოგადოება“ არსებობას დღესაც აგრძელებს, რაც ხელს უწყობს შედარებითი რელიგიათმოდკვრების, ფილოსოფიისა და მეცნიერების შესწავლას.

ე. ბლავატსკაია ამ წიგნს უძღვნის თავის ყველა მოსწავლეს, რომლებიც, თავიანთ მხრივ, შეიძენენ და სხვებს გადასცემენ ცოდნას

მთარგმნელი: დიმიტრი უჩანეიშვილი
კორექტორი: ლიზი ქობილაშვილი
გამომცემელი: გიზო ცაცუა

გამომცემლობა „აქტი“, 2024
ვებ-გვერდი: AKTI.GE

© გამომცემლობა „აქტი“

ISBN 978-9941-8-6422-3

სარჩევი

შესავალი.....	7
I. თეოსოფია და თეოსოფიური საზოგადოება.....	9
სახელის მნიშვნელობა.....	9
თეოსოფიური საზოგადოების პოლიტიკა.....	12
სიბრძნის რელიგია, საუკუნოდ იდუმალი.....	15
თეოსოფია ბუდიზმი არ არის.....	20
II. ეგოტარიული და ეოტარიული თეოსოფია.....	23
რას არ წარმოადგენს თანამედროვე თეოსოფიური საზოგადოება.....	23
თეოსოფოსები და „თეოსოფიური საზოგადოების“ წევრები.....	28
განსხვავება თეოსოფიასა და ოკულტიზმს შორის.....	33
განსხვავება თეოსოფიასა და სპირიტუალიზმს შორის.....	35
რატომ არის თეოსოფია აღიარებული?.....	44
III. თეოსოფიური საზოგადოების სამუშაო სისტემა.....	48
საზოგადოების მიზნები.....	48
ადამიანთა საერთო წარმომავლობა.....	49
ჩვენი სხვა მიზნები.....	55
აღთქმის სიწმინდის შესახებ.....	56
IV. თეოსოფიური საზოგადოების დამოკიდებულება.....	60
თეოსოფიასთან.....	60
თვითსრულყოფის შესახებ.....	60
აბსტრაქტული და კონკრეტული.....	64
V. თეოსოფიის ფუნდამენტური მოძღვრება.....	69
ღმერთისა და ლოცვის შესახებ.....	69
არის თუ არა ლოცვა აუცილებელი?.....	73

ცოდვა ანადგურებს საკუთარი თავისადმი ნდობას.....	78
ადამიანური სულის წარმომავლობის შესახებ.....	81
ბუდისტური მოძღვრება ზემოთქმულის შესახებ.....	83
VI. თეოსოფიური მოძღვრება ბუნებისა და ადამიანის შესახებ.....	89
ყველაფრის ყველაფერში ერთიანობა.....	89
ევოლუცია და ილუზია.....	90
ჩვენი პლანეტის შვიდსახა აგებულების შესახებ.....	93
ადამიანის შვიდსახა ბუნების შესახებ.....	95
განსხვავება სულსა და სპირიტუალურ სულს შორის.....	98
ბერძნული მოძღვრებები.....	101
VII. სიკვდილისშემდგომი განსხვავებული მდგომარეობების.....	106
შესახებ.....	106
ფიზიკური და სპირიტუალური ადამიანი.....	106
მარადიული ჯილდოსა და სასჯელის, და ნირვანას შესახებ.....	114
ადამიანში არსებული განსხვავებული „პრინციპების“ შესახებ.....	120
VIII. რეინკარნაციის ანუ ხელახალი დაბადების შესახებ.....	126
რას წარმოადგენს მეხსიერება თეოსოფიური.....	126
მოძღვრების თანახმად?.....	126
რატომ არ გვახსოვს ჩვენი წარსული სიცოცხლეები?.....	130
ინდივიდუალობისა და პიროვნების შესახებ.....	136
ეგოს ჯილდოსა და სასჯელის შესახებ.....	139
IX. კამა-ლოკასა და დევაჩანის შესახებ.....	144
რატომ არ სწამთ თეოსოფოსებს წმინდა.....	146
„სპირიტუალური სულების“ დაბრუნება?.....	146
რამდენიმე სიტყვა სკანდჰების შესახებ.....	154
სიკვდილის შემდგომი და დაბადების.....	156
შემდგომი ცნობიერების შესახებ.....	156
რას ნიშნავს სინამდვილეში განადგურება.....	161
განსაზღვრული სიტყვები განსაზღვრული საგნებისთვის.....	169
X. ჩვენი მოაზროვნე პრინციპის ბუნების შესახებ.....	174
ეგოს საიდუმლო.....	174
მანასის რთული ბუნება.....	179
ამ მოძღვრებას იოანეს სახარება შეიცავს.....	182

XI. რეინკარნაციის საიდუმლოების შესახებ.....	192
პერიოდული ხელახლა დაბადებები.....	192
რა არის კარმა?.....	196
ვინ არიან ისინი, ვინც იცის.....	210
განსხვავება რწმენასა და ცოდნას შორის,.....	213
ანუ ბრმა თუ დასაბუთებული რწმენა.....	213
აქვს თუ არა ღმერთს პატიების უფლება?.....	217
XII. რას წარმოადგენს პრაქტიკული თეოსოფია?.....	221
ვალდებულება.....	221
თეოსოფიური საზოგადოების დამოკიდებულება.....	225
პოლიტიკურ რეფორმებთან.....	225
თავგანწირვის შესახებ.....	230
მოწყალების შესახებ.....	235
თეოსოფია მასებისთვის.....	238
როგორ შეუძლიათ წევრებს საზოგადოების დახმარება.....	240
რა არ უნდა გააკეთოს თეოსოფოსმა.....	241
XIII. თეოსოფიურ საზოგადოებაზე მცლარი შეხედულებების შესახებ.....	249
თეოსოფია და ასკეტიზმი.....	249
თეოსოფია და ქორწინება.....	252
თეოსოფია და განათლება.....	253
თუ ეს ყველაფერი ასეა, რატომ არსებობს ამდენი.....	260
ცრურწმენა თეოსოფიურ საზოგადოებასთან მიმართებით?.....	260
არის თუ არა „თეოსოფიური საზოგადოება“.....	269
კომერციული კონცერნი?.....	269
„თეოსოფიური საზოგადოების“ მუშა ჯგუფი.....	273
XIV. „თეოსოფიური მაკატემბი“.....	276
ისინი „სინათლის სულები“ თუ „წყეული გობლინები“?.....	276
წმინდა სახელებისა და ტერმინების შებღალვა.....	287
დასკვნა: „თეოსოფიური საზოგადოების“ მომავალი.....	291
ქრონოლოგია.....	295
ბამოცემლობა „აქტის“ მიერ გამოცემული ნიშნები.....	299

შესავალი

ამ წიგნის მიზანი ნათლად არის გამოხატული მის სათაურში „თეოსოფიის გასაღები“ და მხოლოდ რამდენიმე სიტყვით საჭიროებს განმარტებას. ის არ გახლავთ თეოსოფიის ამომწურავი სახელმძღვანელო, ის მხოლოდ გასაღებია იმ კარისთვის, რომელიც უფრო ღრმა შესწავლისკენ მიგვიძღვება. ის თვალს ავლებს „სიბრძნის რელიგიის“ ზოგად მონახაზს და მის ფუნდამენტურ პრინციპებს განმარტავს, ამავედროულად კი უპასუხებს საშუალო დასავლელი ადამიანის მიერ წამოყენებულ სხვადასხვა საწინააღმდეგო აზრს და ცდილობს, უჩვეულო ცნებები მარტივი ფორმითა და მაქსიმალურად გასაგები ენით წარმოადგინოს. გადაჭარბებული იქნებოდა იმის მოლოდინი, რომ ეს წიგნი თეოსოფიას გასაგებად გახდიდა მკითხველის მხრიდან გონებრივი ძალისხმევის გარეშე, მაგრამ ვიმედოვნებთ, რომ დარჩენილი გაურკვევლობის მიზეზი ენა კი არაა, თვით აზრი იქნება ისევე, როგორც საკითხის სიღრმე და არა გადმოცემის სირთულე. გონებრივად ზარმაცებისა და მოუქნელებისთვის თეოსოფია გამოცანად დარჩება, რადგან გონებრივ ისევე, როგორც სულიერ სამყაროში ადამიანი საკუთარი ძალისხმევით უნდა განვითარდეს. ავტორი ვერ იფიქრებს მკითხველის მაგიერ და ვერც ეს უკანასკნელი მიიღებს სარგებელს, თუ სხვის ნაცვლად აზროვნება საერთოდ შესაძლებელი გახდება. წინამდებარე გადმოცემის მსგავსი რამის საჭიროება დიდი ხანია, იგრძნობოდა იმ ადამიანებში, რომლებიც

I. თეოსოფია და თეოსოფიური საგოგადოება

სახელის მნიშვნელობა

შემკითხველი. ხშირად თეოსოფიასა და მის მოძღვრებას ახალი მოდის რელიგიას უწოდებენ. არის თუ არა ის რელიგია?

თეოსოფოსი. არ არის. თეოსოფია არის ღვთაებრივი სიბრძნე, ანუ მეცნიერება.

შემკითხველი. როგორია ამ ცნების რეალური მნიშვნელობა?

თეოსოფოსი. „ღვთაებრივი სიბრძნე“, **Θεοσοφία** (თეოსოფია) ან ღმერთების სიბრძნე, როგორც **Θεογονία** (თეოგონია), ღმერთების გენეალოგია. სიტყვა **Θεός** ბერძნულად „ღმერთს“, ერთ-ერთ ღვთაებრივ არსებას ნიშნავს და არანაირად არ გულისხმობს „ღმერთს“ იმ მნიშვნელობით, რომელსაც დღეს ვანიჭებთ ამ ცნებას. შესაბამისად, ეს „ღმერთის სიბრძნე“ კი არ არის, როგორც ამას ზოგიერთები თარგმნიან, არამედ ღვთაებრივი სიბრძნე, რომელსაც ღმერთები ფლობენ. ეს ცნება მრავალი ათასი წლისაა.

შემკითხველი. როგორია ამ სახელის წარმომავლობა?

თეოსოფოსი. ის საწყისს ალექსანდრიელი ფილოსოფოსებისგან იღებს, რომლებსაც ჭეშმარიტების მოყვარულები, ანუ ფილალეტები, ეწოდებოდათ (**φιλ** (ფილ) – „სიყვარული“; **ἀλήθεια** – „ჭეშმარიტება“). „თეოსოფიის“ ცნება ახ.წ. III საუკუნით თარიღდება და მისი დამამკვი-

დრებლები ამონიუს საკასი¹ და მისი მოსწავლეები არიან², რომელთაგანაც იღებს სათავეს ეკლექტიკური თეოსოფიური სისტემა.

შემკითხველი. რა იყო ამ სისტემის მიზანი?

თეოსოფოსი. უპირველეს ყოვლისა, მოსწავლეებისა და „ჭემმარიტების ყველა მოყვარულისთვის“ კონკრეტული, დიადი მორალური ჭემმარიტებების ჩაგონება. აქედანვეა თეოსოფიური საზოგადოების მიერ მიღებული დევიზი: „არ არსებობს ჭემმარიტებაზე მაღალი რელიგია“³.

1. ამონიუს საკასი – თვითნასწავლი პლატონიკოსი ფილოსოფოსი ალექსანდრიდან, რომელიც საყოველთაოდაა მიჩნეული ნეოპლატონიზმის წინამორბედად და/ან მის ერთ-ერთ ფუძემდებლად – მთარგმნელი.

2. მათ ასევე ანალოგეტიკოსები ეწოდებოდათ. როგორც თეოსოფიური საზოგადოების წევრი პროფესორი ალექს უაილდერი განმარტავს თავის „ეკლექტიკურ ფილოსოფიაში“, მათ ასე ეწოდათ დანერგილი პრაქტიკისთვის, რომლის მიხედვითაც, ყველა წმინდა ლეგენდის, გადმოცემის, მითისა და მისტერიის ინტერპრეტაციას ანალოგიისა და შესაბამისობის წესის თუ პრინციპის თანახმად ახდენდნენ და, ამგვარად, ის მოვლენები, რომლებიც გარე სამყაროში მომხდარის სახით გადმოიცემოდა, ადამიანის სულის მოქმედებისა და გამოცდილების გამოხატულებად მიიჩნეოდა. მათ ასევე ნეოპლატონიკოსებსაც უწოდებდნენ. იმის მიუხედავად, რომ თეოსოფიას, ანუ ეკლექტიკურ ფილოსოფიურ სისტემას, ზოგადად III საუკუნეს აკუთვნებენ (თუ დიოგენე ლაერტელს ვენდობით), მისი საწყისები გაცილებით ადრე უნდა ვეძებოთ, ეგვიპტელი ქურუმის პოტ-ამუნის სისტემაში, რომელიც პტოლემეიდების დინასტიის ადრეულ პერიოდში ცხოვრობდა. იგივე ავტორი გვატყობინებს, რომ ეს სახელწოდება კოპტური წარმოშობისაა და იმას აღნიშნავს, რაც სიბრძნის ღმერთის ამონისადმი მიძღვნილი. თეოსოფია არის ღვთაებრივი ცოდნის, ბრაჰმა-ვიდიას ანალოგი.

3. ეკლექტიკური თეოსოფია სამ ნაწილად იყოფოდა: (1) ერთიანი, აბსოლუტური, გონებისთვის მიუწვდომელი და უზენაესი ღვთაების, ანუ უსასრულო არსის, რწმენა, რომელიც მთელი ბუნებისა და ყოველი არსებულის, ხილულისა და უხილავის საფუძველია. (2) ადამიანის უსასრულო და უკვდავი ბუნების რწმენა, რომელიც იმის გამო, რომ „უნივერსალური სულის“ გამოსხივებას წარმოადგენს, ამ უკანასკნელის იგივეობრივი არსის მატარებელია. (3) *თეურგია*, ანუ „ღვთაებრივი სამუშაო“, ან *ღმერთების სამუშაოს შესრულება* (theoi – „ღმერთები“; ergein – „მუშაობა“). ეს ძალიან ძველი ცნებაა, მაგრამ რადგან მისტერიების ლექსიკონს ეკუთვნის, ის ნაკლებად პოპულარული იყო. არსებობდა მისტეკური რწმენა (პრაქტიკულად დადასტურებული ინიცირებული ადვებებისა და ქურუმების მიერ), რომ თუ ადამიანი ისეთივე წმინდა გახდება, როგორც უსხეულო არსება, ანუ თუ თავისი ბუნების სიწმინდეს დაუბრუნდება, ის შეძლებს, ნება აღუძრას ღმერთებს, გაუზიარონ მას ღვთაებრივი საიდუმლო, ზოგჯერ კი ხილულიც გახადონ ის (ობიექტურად თუ სუბიექტურად). ეს იმის ტრანსცენდენტალური ასპექტი იყო, რასაც დღეს სპირიტუალიზმი ეწოდება, მაგრამ ბოროტად გამოყენებისა და ხალხის მიერ არასწორად გაგების გამო ის ნეკრომანტიად მონათლა და საზოგადოდ აიკრძალა. იამბლიკოსის თეურგიის პაროდირებული პრაქტიკა დღემდე შემორჩენილი ზოგი თანამედროვე კაბალისტის ცერემონიულ მაგიაში. თანამე-

ქრონოლოგია

1831 (12 აგვისტო) – ელენე პეტრეს ასული ბლავატსკაია ეკატერინოსლავში (დღევანდელი დნიპრო), ჰან ფონ როტენშტერნების არისტოკრატიულ ოჯახში დაიბადა;

1835 – დედასთან ერთად ოდესაში, ბაბუასთან, ანდრეი ფადეევთან გადავიდა საცხოვრებლად;

1837 – დედასთან ერთად ბაბუას გაჰყვა ასტრახანში, სადაც ყალმისყა ლიდერს ტუმენს დაუმეგობრდა. სწორედ აქ ეზიარა ბლავატსკაია პირველად ბუდიზმს;

1838 – დედასთან და დასთან ერთად გადავიდა პოლტავაში, რათა ოჯახი მამასთან ერთად ყოფილიყო;

1840 (ივნისი) – ოჯახის სარატოვში ყოფნისას შეეძინა ძმა, ლეონიდე;

1842 (ივნისი) – დედა, ელენე ანდრიას ასული ჰან ფონ როტენშტერნი, ტუბერკულოზისგან 28 წლის ასაკში გარდაიცვალა;

1844–1845 – მამასთან ერთად იმოგზაურა ინგლისში, სადაც ლონდონში ფორტეპიანოს გაკვეთილები მიიღო ბოჰემიელი პიანისტის იგნაც მოშელესისგან;

1847 – გადაბარგდა თბილისში, სადაც გაიცნო რუსი მასონი ალექსანდრე გოლიცინი; აქ ის ბაბუის (ა. ფადეევი) მიერ ალექსანდრე ჭავჭავაძის ქვრივისგან ნაყიდ სახლში ცხოვრობდა;

1849 (7 ივლისი) – 17 წლისამ ერევნის პროვინციის ვიცე-გუბერნატორ ნიკიფორე ბლავატსკიზე იქორწინა, რომელიც ორმოც წელს იყო გადაცილებული;

- 1849 (ოქტომბერი) – გაეცა ქმარს, დაბრუნდა ნათესავებთან, იქიდან კი ფოთის პორტიდან ჯერ ქერჩში, შემდეგ კი კონსტანტინოპოლში გაემგზავრა;
- 1848 – იმოგზაურა ეგვიპტეში, რაც შემდეგ საფუძვლად დაედო მის წიგნს „მხილებული ისიდა“;
- 1851 (12 აგვისტო) – თავისივე მტკიცებით, ლონდონის ჰაიდ-პარკში შეხვდა ინდუს მორიას, რომელიც (როგორც ხშირად ამბობდა) სიმბრეებში არაერთხელ ჰყავდა ნანახი. მორიამ თითქოს უთხრა ბლავატსკაიას, რომ „მას სჭირდებოდა მისი მონაწილეობა სამუშაოში, რომლის წამოწყებასაც აპირებდა“;
- 1849 – იმოგზაურა ევროპაში, ამერიკასა და ინდოეთში;
- 1858 – რამდენიმე თვე საფრანგეთსა და გერმანიაში გაატარა, რის შემდეგაც ფსკოვში ნათესავებთან დაბრუნდა, სადაც სპირიტების სეანსებს აწყობდა;
- 1860-1863 – იმოგზაურა კავკასიაში;
- 1863 – კვლავ იმოგზაურა და ეწვია სირიას, ეგვიპტეს, იტალიასა და ბალკანეთს;
- 1867 – რამდენიმე თვე იმოგზაურა უნგრეთსა და ბალკანეთში, ეწვია ვენეციას, ფლორენციასა და მენტანას;
- 1867 (3 ნოემბერი) – პარაფსიქოლოგ ნანდორ ფოდორის ცნობით, მამაკაცის ტანსაცმელში გადაცმულმა მონაწილეობა მიიღო მენტანას ბრძოლაში გარიბალდისტების მხარეს, სადაც დაიჭრა;
- 1868 – გამოჯანმრთელების შემდეგ ფლორენციაში ჩავიდა, იქიდან კი ბალკანეთის გავლით კონსტანტინოპოლში გაემგზავრა;
- 1871 – პირეოსის პორტიდან ეგვიპტისკენ მოგზაურობისას გემ „ვენომიაზე“ აფეთქდა დენტის საცავი და გემი განადგურდა. ბლავატსკაია გადარჩა, მაგრამ ფულისა და ბარგის გარეშე დარჩა;
- 1871 – კაიროში დააფუძნა „სპირიტისტული საზოგადოება“ (Societe Spirite);
- 1873 – ჩავიდა პარიზში, შემდეგ აშშ-ში, სადაც სპირიტების დაინტერესებულ ადამიანებს გაეცნო, მათ შორის, პოლკოვნიკ ჰენრი სტილ ოლკოტს;
- 1875 – შეუდგა მუშაობას წიგნზე „მხილებული ისიდა“;
- 1875 (3 აპრილი) – ფიქტიური ქორწინება გააფორმა ნიუ-იორკში მცხოვრებ ქართველთან, მაიკლ ბეთანელთან (Michael C. Betanelly), რომელსაც სამი წლის შემდეგ დაშორდა;

- 1875 (17 ნოემბერი) – ჰენრი ოლკოტთან და უილიამ ქვან ჯაჯთან ერთად ნუი-იორკში დააფუძნა „თეოსოფიური საზოგადოება“;
- 1878 (8 ივლისი) – მიიღო აშშ-ის მოქალაქეობა;
- 1879 (თებერვალი) – ოლკოტთან ერთად ბომბეიში გაემგზავრა;
- 1880 – ეწვია ბუდისტ ბერს ცეილონზე, სადაც აღთქმა მიიღო და ბუდისტი გახდა;
- 1882 – ოლკოტთან ერთად დააფუძნა შტაბ-ბინა ადიარში (მადრასის მახლობლად), რომელიც ახლა „ადიარის თეოსოფიურ საზოგადოებას“ წარმოადგენს;
- 1879-1888 – იყო ჟურნალი „თეოსოფოსის“ რედაქტორი;
- 1884 – განაცხადა, რომ ზებუნებრივ უნარებს ფლობდა და ლონდონსა და პარიზში იმოგზაურა. ამავე წელს ინდოეთის მასმედიაში მას თაღლითობაში დასდო ბრალი.
- 1885 – დატოვა ინდოეთი და ორი წელი გერმანიასა და ბელგიაში ცხოვრობდა;
- 1885 – „ფსიქიკურ კვლევათა საზოგადოებაში“ (დიდი ბრიტანეთი) თაღლითობაში ამხილა;
- 1888 – გამოსცა „საიდუმლო დოქტრინის“ ორი ტომი;
- 1889 – დაწერა „თეოსოფიის გასაღები“;
- 1891 (8 მაისი) – გარდაიცვალა ლონდონში.

გამომცემლობა „აქტის“ მიერ გამოცემული წიგნები

ფრიდრიხ ნიცშე –

1. ანტიქრისტე
2. სიკეთისა და ბოროტების მიღმა
3. ტრაგედიის დაბადება მუსიკის სულიდან
4. კერპების მწუხრი, ანუ როგორ ფილოსოფოსობენ ჩაქუჩით

მერაბ მამარლაშვილი –

1. კარტეზიანული განაზრებანი
2. ცნობიერება და ცივილიზაცია
3. ლექციები ანტიკურ ფილოსოფიაში
4. რაციონალურობის კლასიკური და არაკლასიკური იდეალები

სიორენ კირკგორდი –

1. შიში და თრთოლვა
2. სატანჯველის სახარება
3. ან/ან: ნაწყვეტი ცხოვრებიდან

ზიგმუნდ ფროიდი –

1. ეგო და Id
2. მოსე და მონოთეიზმი
3. ფსიქონალიზის შესავალი
4. უკმაყოფილება კულტურით
5. მასების ფსიქოლოგია და ეგოს ანალიზი

6. სამი ნარკვევი სექსუალობის თეორიიდან
7. ყოველდღიური ცხოვრების ფსიქოპათოლოგია

ლევ შესტოვი –

1. უსაფუძვლობის აპოთეოზი
2. შემეცნების ფილოსოფია და თეორია
3. შემოქმედი და დამანგრეველი სამყარო

სვამი ვივიპანანდა –

1. კარმა-იოგა
2. ბჰაქთი-იოგა
3. შთაგონებული საუბრები
4. პატანჯალის იოგა სურტრა
5. ძველი ინდური ფილოსოფია
6. მედიტაცია და მისი მეთოდები

პარლ იასპერსი –

1. ნიცშე და ქრისტიანობა
2. ფილოსოფიის შესავალი

ბერტრან რასელი –

1. ესეები
2. ქორწინება და მორალი

ერიხ ფრომი –

1. ადამიანის სული

მიგელ დე უნამუნო –

1. ქრისტიანობის აგონია

იმანუელ კანტი –

1. მარადიული მშვიდობისკენ

ედმუნდ ჰუსერლი –

1. ამსტერდამული მოხსენებები

ხოსე ორტეგა-ი-გასკეტი –

1. ეტიუდები სიყვარულზე

ნიკოლაი ბერდიაევი –

1. ყოფიერება, თავისუფლება, ღმერთი

გუსტავ ლე ბონი –

1. მასების ფსიქოლოგია
2. ერების ფსიქოლოგია

ჯილუ კრიშნამურტი –

1. მედიტაცია
2. თავისუფლება ცნობილისგან
3. სწრაფი ცვლილებების აუცილებლობა
4. პირველი და უკანასკნელი თავისუფლება

ოშო –

1. ცნობიერების მზე
2. საწყისთა საწყისი
3. სიყვარულის ძალა
4. რა არის მედიტაცია?
5. სიცოცხლე, სიყვარული, სიცილი
6. მომავლის ადამიანის უფლებები
7. სექსიდან სუპერცნობიერებამდე

ალექსანდრე ბერკმანი –

1. ანარქიზმის ანბანი

ემა გოლდმანი –

1. ანარქიზმი, ათეიზმი, ფემინიზმი

დ. ჰ. ლოურენსი –

1. ფანტაზია არაცნობიერის თემაზე
2. ფსიქოანალიზი და არაცნობიერი

იულიუს ევოლა –

1. ომის მეტაფიზიკა
2. ვეფხვის მორჯულება

მაჰათმა განდი –

1. გზა ღმერთისაკენ

ჯორჯ ბერკლი –

1. ტრაქტატი ადამიანური შემეცნების პრინციპების შესახებ

გიორგი გურჯიანი –

1. გრძნეულთა ბრძოლა
2. დანახული რეალური სამყაროდან
3. შეხვედრები შესანიშნავ ადამიანებთან
4. ბელგებელის ნაამბობი შვილიშვილისთვის
5. ცხოვრება რეალურია მხოლოდ მაშინ, როცა „მე ვარ“

ნონა ხიდუშელი –

1. Carpe diem
2. მეტამორფოზა

ავტორთა ჯგუფი –

1. სპინოზას ფილოსოფია

ირაკლი ბრაჭული –

1. ბეკაცის ჰერმენევტიკა

უან-პოლ სარტრი –

1. ეგზისტენციალიზმი ჰუმანიზმია

ჯონ სტიუარტ მილი –

1. სოციალიზმი
2. თავისუფლების შესახებ
3. ქალთა დაქვემდებარება

გაბრიელ მარსელი –

1. იყო და ფლობდე

დემიდ ჰიუმი –

1. რელიგიის ბუნებრივი ისტორია

ლუდვიგ ბინსვანგერი –

1. ეგზისტენციალური ანალიზი

არმინ ნავაბი –

1. რატომ არ არსებობს არავითარი ღმერთი

ანი ბეზანტი –

1. კარმა
3. თეოსოფია
6. ეზოტერული ქრისტიანობა თუ მცირე მისტერიები

ელენე ბლავატსკაია –

1. თეოსოფიის გასაღები